

POSTANOWIENIE

Dnia 28 listopada 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska (przewodniczący)

SSN Jacek Sobczak (sprawozdawca)

SSN Józef Szewczyk

w sprawie **A. K.**

skazanego z art. 279 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 28 listopada 2012 r.,

wniosku obrońcy skazanego A. K. o wznowienie postępowania zakończonego

prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 19 marca 2010 r., utrzymanym

w mocy w odniesieniu do skazanego wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 22

czerwca 2011 r.,

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić wniosek obrońcy skazanego A. K. o wznowienie postępowania w sprawie tego skazanego, zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 19 marca 2010 r., a utrzymanego w mocy w stosunku do tego skazanego wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 22 czerwca 2011 r.,

2. kosztami sądowymi postępowania wznowieniowego obciążyć skazanego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 19 marca 2010 r., A. K. został uznany winnym tego, że w nieustalonym czasie w okresie od maja 2002 r. do marca 2003 r., w G., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, brał udział w niemniej niż 10 włamaniach do rurociągów paliwowych grupy LOTOS S.A. poprzez nawiercenie ich

ścianek i wbicie w to miejsce tzw. „sztycy”, a następnie dokonał kradzieży produktów ropopochodnych w ilości nie mniejszej niż 160 000 litrów o wartości nie mniejszej niż 505 560 zł na szkodę grupy LOTOS S.A., a ponadto w trakcie kradzieży substancji ropopochodnych oraz ich transportowania pojazdami do tego nieprzystosowanymi sprowadził bezpośrednie niebezpieczeństwo eksplozji substancji łatwopalnych, czym sprowadził zdarzenie zagrażające życiu wielu osób i mienia wielkich rozmiarów, czyniąc sobie z dokonywania przestępstwa stałe źródło dochodów, to jest popełnienia czynu z art. 279 § 1 k.k. i z art. 164 § 1 k.k. w zw. z art. 65 k.k. w zw. z art. 12 k.k., za co skazany został na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 200 stawek dziennych po 100 zł.

Ponadto Sąd skazał A. K. za to, że, w okresie od maja 2002 r. do marca 2003 r., w G., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, brał udział w zorganizowanej grupie, kierowanej przez J. K., mającej na celu popełnianie przestępstw w postaci kradzieży z włamaniem do rurociągów produktów ropopochodnych na szkodę grupy LOTOS S.A., to jest za czyn z art. 258 § 1 k.k., za co Sąd ten wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd I Instancji wymierzył karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł solidarnie obowiązek naprawienia szkody, zasądzając od A. K. kwotę 505.560 zł.

Sąd Apelacyjny, wyrokiem z dnia 22 czerwca 2011 r., utrzymał w tej części w mocy – zaskarżony przez obrońcę A. K. – wyrok Sądu I Instancji, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Od wyroku Sądu II Instancji (dot. łącznie 10 osób oskarżonych) kasację do Sądu Najwyższego wywiódł obrońca A. K. – kasacja nie została jeszcze rozpoznana.

Obrońca skazanego A. K. złożył nadto do Sądu Najwyższego wniosek o wznowienie postępowania na korzyść tego skazanego w oparciu o przepis art. 540 § 1 pkt 2a k.p.k. podnosząc, że po wydaniu prawomocnego orzeczenia ujawniły się nowe fakty i dowody nieznane przedtem sądowi, wskazujące na to, że skazany nie popełnił czynu, przy czym skarżący nie wskazał w części wstępnej wniosku powodów tak sformułowanego żądania.

Autor pisma złożył natomiast wniosek o wznowienie postępowania i uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego oraz Sądu Okręgowego – w zakresie

dotyczącym skazanego A. K. – i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji.

Ponadto obrońca skazanego wniósł o sprawdzenie okoliczności podanych we wniosku i wynikających z przedłożonych oświadczeń w trybie art. 546 k.p.k. w zw. z art. 97 k.p.k. oraz wniósł o wstrzymanie wykonania wyroku wobec A. K.

Z treści uzasadnienia wniosku o wznowienie wynika, że jego autor dopatruje się podstaw wznowieniowych w tym, że po zapadnięciu prawomocnego orzeczenia ujawniły się nowe fakty i okoliczności nieznane przedtem sądowi. Dowody te, zdaniem skarżącego, winny stanowić podstawę ustaleń faktycznych przy wyrokowaniu, a przede wszystkim zakwestionować dotychczasowe ustalenia Sądu I Instancji, które zostały oparte na ocenie zeznań świadka J. Ś. – wskazującego na oskarżonego jako sprawcę zarzucanych mu przestępstw. Obrońca skazanego dowodzi, że w sprawie ujawniły się nowe źródła dowodowe w postaci świadków /.../, przy czym podaje, że skazany dowiedział się o tym, że posiadają oni istotne informacje jesienią 2011 r. – podczas jesiennych prac polowych, naprawy maszyny rolniczej i przy wykopkach.

Z przedłożonych przez skarżącego oświadczeń tych osób wynika, że:

Z. K. (brat skazanego pomagający mu przy wykopkach) uważa, że wymiar sprawiedliwości się pomylił a sprawcą przestępstwa jest podejrzewany przez niego sąsiad brata K. L., przy czym twierdzenie to opiera na tym, że sąsiadowi brata dobrze się powodziło;

R. S. dowiedział się o wyroku podczas jesiennych prac polowych od skazanego i jest w szoku. Uważa, że skazany nie posiada żadnego samochodu przystosowanego do przewozu paliwa, natomiast na posesji L. parkowała cysterna i często wjeżdżała ciężarówka z pojemnikami na płyny. K. L. proponował mu sprzedaż paliwa do motocykla, a nawet dał mu paliwo na próbę aby oceniać jego jakość (nadmienić wypada, że z treści oświadczenia nie wynika w jakim czasie R. S. czynił te obserwacje);

- E. S. wielokrotnie widział na posesji K. L. stojące i wyjeżdżające wieczorem samochody ciężarowe marki Star i Jelcz z podwójnymi burtami i cysterną, przy czym posesji pilnowały zamknięte w kojcach dwa psy rottweilery (ponownie składający oświadczenie nie wskazuje daty poczynionych obserwacji).

Autor wniosku podaje także, że skazany po prawomocnym zakończeniu postępowania dowiedział się, że K. L. proponował sprzedaż paliwa również M. B.

Zdaniem wnioskodawcy powyższe dowody przekonują o tym, że są podstawy do przyjęcia odmiennej wersji zdarzenia, czyli do uznania za niewiarygodne zeznania świadka J. Ś., który błędnie wskazał na A. K., gdy tymczasem współsprawcą przestępstwa była inna osoba – sąsiad skazanego K. L.

Prokurator Prokuratury Generalnej wniósł o nieuwzględnienie wniosku skazanego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek skazanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Przypomnieć wypada, że podstawa na którą powołuje się autor wniosku, tj. art. 540 § 1 pkt. 2a k.p.k., oznacza, że postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem wznawia się, jeżeli po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody nieznanne przedtem sądowi, wskazujące na to, że skazany nie popełnił czynu albo że czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze.

Tymczasem wskazywane w uzasadnieniu wniosku o wznowienie okoliczności faktyczne nie są na tyle poważne i przekonujące aby zachodziła konieczność ich procesowej weryfikacji na podstawie art. 546 k.p.k. w zw. z art. 97 k.p.k. W orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreślano, że w odniesieniu do dowodu z przesłuchania świadków – tryb z art. 546 k.p.k. nie może być wykorzystywany do badania czy świadkowie mają wiadomości w sprawie i ewentualnie, czy te wiadomości mogą mieć znaczenie przy rozważaniu zaistnienia podstawy do wznowienia postępowania (zob. postanowienie SN z dnia 13 kwietnia 2005 r., sygn. akt V KO 80/04). W trybie określonym w art. 546 k.p.k. w zw. z art. 97 k.p.k. nie można ustalać, czy wskazywane osoby w ogóle mają określone wiadomości stanowiące podstawę faktyczną wniosku o wznowienie postępowania, ale na ile dowód ten wykazuje rzeczywiste niebezpieczeństwo błędności prawomocnego wyroku skazującego (postanowienie SN z dnia 1 czerwca 2010 r., sygn. akt IV KO 23/10).

W tej konkretnej sprawie należy zauważyć, że skazanemu przypisano popełnienie dwóch przestępstw z zakreślonym czasokresem: „od maja 2002 r. do marca 2003 r.” Z przedstawionych oświadczeń w żaden sposób nie wynika, aby wiedza osób je sporządzających mogła dotyczyć tego właśnie okresu. Jednocześnie trudno nawet sobie wyobrazić na jakiej podstawie możliwe byłoby

zweryfikowanie takich informacji po upływie 10 lat od zdarzenia przy uwzględnieniu ich powierzchownego i nieprzesądającego charakteru.

W związku z przedstawionymi okolicznościami, ponieważ skarżący nie wykazał z wystarczającym prawdopodobieństwem, aby kwestionowane przez niego orzeczenie obarczone było wadami prawnymi, nie sposób było uwzględnić złożonego przez niego wniosku.